

Večer.

Vetrič šepeče v vrhovih,
Solnčece zgodaj zahaja,
Dèkle na vasi prepeva,
Zemljo rosica napaja.

Zvonček v zvoniku svečano
Kliče nam: „Ave Maria!“
Žarek poslednji v daljavi
Zlate gorice ovija.

Zvonček v zvoniku utihne,
Pesmi obmolknejo glasi,
Radostni mir zakraljuje,
Tiho, vse tiho je v vasi...

Sokolov.

Jesensko jutro.

Ej, beli dan priplaval je
Na sinje jutranje nebo,
Sestrici gori šepetal.
Govoril ji tako:

„A drugikrat, a drugikrat
Si zjutraj bil tako vesel,
In danes rad kot dete bi
Na prsih tožno mi ihtel...“

„Sestrica, kam meglice si
Prozorne dela mi?
Za nje bi rad se danes skril,
Tako otožno se mi zdi.“

„Pa drugikrat, sestričica,
Je bil gotovo lepši čas,
A danes rad bi skril solze,
Ki mi polzijo čez obraz.“

Meglice so priplavale
Na sinje jutranje nebo,
Rosilo dnevno belemu
Za meglami se je oko.

Aleksij Ivanov.

